

Andragende er kommet ind paa et Omraade, nemlig Forholdet mellem Ægtefolk, som efter min Opfattelse vistnok trænger til i flere Punkter at gjøres til Gjenstand for Lovgivningsværket, trænger til, at Lovgivningen paany beskæftiger sig derned. Jeg vil ikke med Andragerne paa nogen Maade tage Ordet for, at Domstolene skulde være for lempelige i de Straffe, som de idømme i de Tilfælde, som Andragendet omhandler. Det er ikke længe siden, jeg selv havde med en saadan Sag at gøre i min officielle Stilling, og den endte med at give den Bedkommende en Straf af 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, altsaa en Straf, der stod saa nær ved offentligt Arbejde som muligt, naar den ikke skulde gaa over dertil. Jeg læser idag i en Avis en Straf, som er idømt i et lignende Tilfælde, og den var sat til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, en Straf, som jo heller ikke paa nogen Maade er ringe. Jeg vil i det Hele sige, at hvorledes Straffen bør fastsættes i hvert enkelt Tilfælde, er det jo Domstolenes Opgave at afgjøre, og jeg tror ikke, at man uden nøje at kende den enkelte Sags Bestaffenhed bør tillade sig at gaa i Netten med Domstolene, thi kunde, som nøje ere fortrolige med den enkelte Sags Bestaffenhed, ere virkelig istand til at bedømme, hvilken Straf der efter Omstændighederne maa anses for at være den passende. Ikke heller kan jeg følge Andragerens Mening, forsaavidt den gaar ud paa, at der ved en Forhøielse af Straffebøden indenfor Strafferammens Grændser skulde kunne opnaas noget Væsentligt i den Retning, som Andragerne tilsigte. I saa Henseende skal jeg ikke modsigte det andet ærede Mindretal, der gjør opmærksom paa, at Straffen jo allerede ifølge den i Andragendet citerede Paragraf i Straffeloven kan gaa til 2 Aars Straffearbejde og under Omstændigheder, hvor Mishandlingen gaar ind under andre Paragrafer i Straffeloven, stige betydelig. Men der er en anden Maade, hvorpaa jeg tror, at man mulig kunde komme den Hensigt imøde, som ligger til Grund for Andragendet, en Hensigt, der dog aabenbart maa gaa ud paa at beskytte den ene Ægtefælle imod Mishandling fra den andens Side og ved Lovgivningsmagten at fremkalde tilstrækkelig Værn derimod. Jeg nævne de udtrykkelig begge Ægtefæller, medens der i Andragendet kun er taget Hensyn til Konen, men man maa jo erindre, at allerede Christian den Femtes Lov 6—5 har forudsat, at ogsaa Konen kunde behandle sin Mand ukristeligt, og uagtet vistnok, det tror jeg, man tør haabe, den Forudsætning, som har ligget til Grund for Bestemmelsen i Christian den Fies danske Lov, siden den Tid i Virkelighed længe er tilstede i saa høj Grad som dengang, saa vil jeg dog heller ikke paa den anden Side paastaa, at jeg har saa nøje Kendskab til Forholdene, at jeg tør sige, at den ikke nu og da maasse endnu kan foreligge. Den Maade, hvorpaa jeg tror, at man kan komme

Andragerens Hensigt imøde, en Hensigt, som jeg nærmere betegne, er den, at man kunde tage under Overveelse, hvorvidt Mishandling af en Ægtefælle ikke bør afgive lovlig Skilsmisseggrund. Saavidt jeg veed, afgiver en saadan Mishandling af Ægtefælle ikke lovlig Skilsmisseggrund. Jeg har undersøgt, saa vidt jeg kunde, hvad man derom mener, og jeg har set, at ældre Jurister mene, at naar en betydelig Mishandling foreligger, kunde der være Tale om, at Domstolene kunde erkjende det for en lovlig Skilsmisseggrund, men saa vidt jeg har set, mene yngre Jurister ikke dette. Smidkædet feiler jeg ikke i, at der hersker nogen Usikkerhed paa dette Omraade. Det forekommer mig, at naar Forholdet mellem Ægtefællerne er kommet saa vidt, at den offentlige Straffemagts Hjælp skal paataldes for at regulere og hjælpe paa dette Forhold, saa er, om jeg tør udtrykke mig saaledes, Blomsten af Ægteskabet allerede forlængst borte. Men naar der bliver Tale om den Beskyttelse, som den fornæmte Ægtefælle tror at maatte paatalde gennem den offentlige Straffemagt — thi det vil jo i Reglen være saaledes; det kan hændes, det indrømmer jeg, at den offentlige Straffemagt træder til uden en saadan Paakaldelse — men naar det, som sagt, er kommet saavidt, at en saadan Beskyttelse paataldes, tror jeg, at den Beskyttelse opnaas bedst og sikkest ved, at man giver den paagjældende Fornæmte Ret til at forlange Ægteskabet ophævet; thi jeg tror dog ikke, at Noget kan mene, at det vil føre til et fortsat lykkeligt Ægteskab, at Manden kommer 4 Gange 5 Dage eller 6 Gange 5 Dage i Fængsel paa Band og Brød for at have mishandlet Konen. Dette er, som sagt, mit Motiv til at gaa med til at indstille Andragendet til den ærede Justitsministers Overveelse. Det er en Ret, som Andragendeudvalget altid har hævdet for sig, naar gennem Andragender i det Hele et Forhold blev hæørt, der trænger til at behandles paany og omordnes af Lovgivningen, at Andragendeudvalget saa benytter Leiligheden til at udtale sin Mening derom, uden at det derfor er fornødent, at Udvalget skulde have den Anskuelse, at man netop skal gaa den Vej og træffe de Foranstaltninger, som ere foreslaaede i det paagjældende Andragende. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Indstillingen under Nr. 6 til det høje Things Bedtagelse.

SVAR: Jeg vil tillade mig at støtte Mindretallets Forslag om det nys omtalte Andragendes Henviisning til Justitsministeren. Det har for mig ved Indbringelsen af Andragendet ikke været tvivlsomt, at Bestyrelsen for „Danst Kvindesamfund“ havde et, ifølge den Opgave, dette Samfund havde stillet sig, ganske naturligt Kald til at bringe dette Spørgsmaal frem i det Dødblik, det havde vakt, jeg vil ikke sige et Rødskrig men